

"Mai no Morirem".

Títol d'una revista que es publica
a Angulema - França .

COMMEMORACIO DEL 1.714. - Onze de Setembre.

Amb valentia funeral del setge,
bandera que esparraca el foraster!
En terra geu, nafrat, el banderer:
cap esperança de triomf no el metja.

Del fratricidi amb la gaubança, petja
l'host invasora nostre surt darrer.
La boira fuig pel clivellat carrer
com una glassa dolorosa i lletja.

Ja l'averany de ta dissort s'allunya,
i l'escampada sang, Oh Catalunya,
oh dea lassa d'afollat destí!

Ara aquests pals que en ton escut glateixen
són flames tan vivents que resplendeixen
del bell secret no torná a morí !

Josep CARNER.

Transcrivim, AMB MOLT DE GUST, del

BUTLLETI D' INFORMACIO

Editat pel Servei d'Informació i Publicacions de la GENERALITAT DE
CATALUNYA .

31 de juliol del 1962

Encara que és ben coneguda la nostra actitud sobre els esdeveniments socials i polítics d'aquests mesos darrers, ens ha semblat que teníem el deure de reafirmar el nostre pensament. Destriem els fets : Les vagues del Nord d'Espanya i llur ressó a la resta de la Península i a l'estranger s'inscriuen en l'acció positiva de la lluita antifranquista, car han obligat el règim a fer concessions i a revisar la seva política social ; contràriament, vàrem creure i creiem que la reunió dels federalistes a Munic enfortia, en certa manera, el règim del General Franco tant en l'ordre interior com en l'exterior. Car els acords que alló es prengueren de principi, no representen la unitat de l'antifranquisme i no expressen cap voluntat d'acció. Els creiem al marge de les realitats presents i mancats d'un pensament que tingués en compte l'engranatge econòmic que regula avui la política i els anhels de l'Europa occidental. És evident que si els reunits a Munic haguessin tingut més present que la possible entrada d'Espanya al Mercat Comú no depèn solament de la política que facin o que puguin decidir els

espanyols, sinó dels interessos econòmics presents i futurs dels Sis que ja en formen part i del probable ingrés de la Gran Bretanya, segurament que llur posició hauria estat una altra.

Els fets són tossuts i no hem trigat a veure, una vegada apagat el ressó de la premsa, com les realitats polítiques i els interessos dels Estats pesaven més que les platoniques resolucions de Munic. La reunió a Noruega de la Internacional Socialista anterior al Congrés Europeu, ja permetia de pressentir fins on podia arribar el recolzament dels socialistes. Més tard, el 17 de juny, "La Vanguardia" de Barcelona, fet curiós, publicava en exclusivitat, un article del Ministre d'Afers Estrangers belga, Sr. P.E. Spaak, titulat "Realidades y Perspectivas de la Comunidad Europea" i en el qual el cap socialista en res no es comprometia. Pocs dies després arribava a Madrid el Sr. Kristensen, Secretari General de l'O.C.D.E. per tal d'entrevistar-se amb el General Franco i ministres. Les seves declaracions a la premsa foren d'elogi als resultats obtinguts pels responsables que dirigeixen l'economia del país expressant la conveniència que Espanya ingressi al Mercat Comú. A primers d'aquest mes ha tingut lloc a Berlín el Congrés de la Internacional de Sindicats lliures - C.I.O.S.L. - Una vegada més aquest Organisme s'ha limitat, en la seva resolució sobre Espanya, a una condemna del règim i a aconsellar mesures que ja fa anys que es repeteixen i que no han donat cap resultat eficient.

Si ens havem permès d'assenyalar aquests fets que il·lustren la fisonomia política i econòmica de l'Espanya d'avui i els seus contactes amb l'exterior és per tal de fer observar com són incomprendibles els entusiasmes d'aquells que creuen en els resultats miraculosos pel fet d'haver-se reunit a Munic.

Finalment hem pogut constatar que arran del moviment vaguístic el general Franco decidia de reajustar el seu govern. Diferentment d'aquells que amb una lleugeresa irresponsable reprenen els seus tòpics i gosen afirmar que el règim franquista es troba a l'agonia, creiem que el nou govern és més franquista i té més cohesió que no pas l'anterior: d'una banda, Franco ha reforçat la presència de l'exèrcit donant la vice-Presidència del Consell al general més incondicional a la seva persona assenyalant-lo, a la vegada, com a possible successor seu i lliurant-los els Ministeris de la Defensa i de l'Ordre Públic. Per altra banda ha consolidat, ampliant-la, la influència dels que dirigeixen la política econòmica del país i ha mantingut el seu Ministre d'Afers Estrangers. Aquests darrers, tots ells partidaris de l'acostament d'Espanya a Europa.

Es possible que en el curs de les properes setmanes i mesos assistim, per raons d'ordre interior i exterior, a rectificacions de forma d'apariència liberal; en el fons, però, l'Estat franquista mantindrà les seves estructures no fent cap reforma ni concessió que pugués posar en perill la seva existència.

Ens cal constatar, però, que si el general Franco ha creat un govern més fort i més cohesionat és perquè s'ha adonat de les proporcions que van prenent el desvetllament d'una consciència política en persones i estaments, les quals compriment que les actuals estructures de l'Estat dificulten i entorpeixen el desenvolupament del país al ritme que caldria, per tal d'ésser eficaç enfront de les exigències del progrés i dels desigs de llibertat i benestar de la immensa majoria de ciutadans.

Es aquest desvetllament que hauria de responsabilitzar encara més les nostres accions.

Per a poder lluitar eficaçment contra el règim creiem que cal tenir present, tothora, els problemes que planteja la permanència del franquisme i les solucions que volem aportar-hi tenint en compte les realitats actuals tot i preveient les necessitats de l'avenir. El que ens dol, són certes accions polítiques teixides exclusivament a l'entorn d'una posició negativa, com ha succeït darrerament. Entenem que això és un error.

Aquest és el nostre pensament dels qual creiem no ens n'hem d'apartat, car és el que ens pot conduir millor a la creació d'una força capaç d'enderrocar l'actual règim espanyol i permetre a Catalunya de recobrar les seves llibertats.

A aquest fi sempre hem estat i som partidaris de la necessitat d'amplis i generosos contactes amb aquells que estiguin disposats a lluitar sense equívocs contra la dictadura franquista i de cercar les coincidències indispensables que ens han d'aconduir a la realització dels nostres ideals i a l'establiment d'un règim de llibertat i de convivència.

MÓNACO. El "Diario de Barcelona" (5.6.62) ho troba bé per a Mònaco. (Opina el mateix referent a Catalunya ?). Diu això :

" Del Comité Monegasco de Defensa", cuyas primeras líneas deben leerse con detención : " Ahora que las naciones salen de la nada y pasan bruscamente de su Edad Media a la Era Atómica, es inconcebible que Mónaco viva una falsa independencia y dignidad" . De este arranque deriva un plan de gobierno con base en la creación de un puerto franco que serviría de plataforma entre Europa y Africa y preconiza la conclusión de tratados con todos los países de la tierra. Si Francia, dice, nos niega el gas y la electricidad, las compraremos en Italia ; si se quieren hacer lentas las maniobras en nuestro puerto, la aduana puede ser rigurosa con los franceses que pasen a Italia..."

I el "Diario" segueix parlant : " Para nosotros, el sentido de patria e independencia es el mismo, se trate de un país con millones de kilómetros de territorio o con unos cuantos nada más Y decimos, sobre todo, que estos enclaves entre países, deben ser tratados con toda mesura y talento. No hay que despertar en ellos un sentido de inferioridad y deben tener el trato que se da a los pueblos"

"DESTINO, exemplar 1234. Diu : "Patriota"... Final de una carta de cierta firma comercial cubana, haciendo un pedido de maquinaria : " mientras tanto, aprovechamos la oportunidad para quedar revolucionariamente suyos. Patria o Muerte. Venceremos. Firmado XX " .

Afegint : " El chiste de la cosa es que no es chiste, sino copia literal de una auténtica carta de negocios".

I nosaltres hi afegim . -- Això ve de nou a "Destino" ? El seu famós (!) director, fundador, etc., Ignasi Agustí, no encapçalava les cartes amb al·lo d'" Año de la Victoria" y acabava amb: "Por el Imperio Hacia Dios" i " La Patria, el Pan y la Justicia" ?

No se sap, a fi de comptes, quí signa les cartes més estúpidament.

LES VAGUES I EL PACTE DE MUNIC

Per Ambrosi CARRION

Professor de la Universitat Autònoma de Barcelona i Secretari General del Districte Universitari de Catalunya i Balears.-

Tot el que està passant en les terres hispàniques no crida pas la nostra atenció ni ens sorprén. El desvetllament protestatiu havia de produir-se fatalment pel franquisme i sortosament pels pobles esclafats des del 1939 per un règim absurd, vergonyós i cruel. Les il·lusions mantingudes en el silenci contra el jou franquista durant anys i anys pels de l'interior i en la limitada protesta dels qui som en exili, comencen a transformar-se en esperances. Ara, el que cal, és que aquestes esdevinguin fets, realitats. I pensar, en primer lloc, que d'un moment a l'altre, podem trobar-nos encarats amb les pròpies responsabilitats; la partida no s'ha guanyat encara, sols ha estat començada. S'ha de jugar fort, però s'ha de jugar bé. Es tracta de guanyar el pervindre i deixar de banda el passat. Quan tinguem ben nostre tot el que ens pertany, serà l'hora de passar comptes i de foragitar o eliminar, si es menester, el que calgui. Diu que tot arriba en aquest món, fins l'hora de la justícia. Però per a exercir-la imparcialment ens cal, abans que tot, la llibertat dels homes i de la Patria. O sia el reconeixement del fet nacional i el dret de bastir l'Estat de Catalunya.

El que acabo d'esmentar i que més aviat sembla un final d'article que no pas el començament, m'ho ha suggerit les vagues que han esclatat a la península ibèrica, la claudicació de Franco davant d'elles i sobre tot la reunió que ha tingut lloc a Munic entre els representants de certs partits clandestins espanyols de l'interior i de l'exili. D'una banda, en el que fa referència a l'actitud dels treballadors diré que hi tinc una gran esperança; de l'altra banda, en el que atany a la reunió de Munic he de dir que amb tota la bona voluntat, no puc menys de malfiar-me'n. N'explicaré els motius.

En primer lloc els partits representats: Unió Espanyola, Democràcia cristiana, Unió Democràtica, Moviment catòlic i Partit socialista obrer espanyol. En realitat agrupacions polítiques de dreta, monàrquics més o menys dissimulats darrera un títol de democràcia i els socialistes espanyols que des de fa temps semblen disposats a col·laborar amb el que sia oposició a Franco. Llevat d'ells, les altres agrupacions polítiques representen la burgesia, el capital i l'Església. Tres forces que ajudaren amb tota mena de mitjans al franquisme per a fer-se seu el poder i després a consolidar-lo i a mantenir-lo, obra en la qual no han pres part els socialistes però aquest fet no em priva de restar esmaperdut davant la seva oposició actual. Està clar que hi ha antecedents com el "Pacte de París" de trista recordança, d'una absoluta ineficàcia i per tant, de resultats absolutament negatius.

Per què tornar a fer quelcom semblant? Quins interessos els mouen a oposar-se al règim actual en companyia tan particular? L'entrada de Espanya al Mercat Comú, l'aspiració a integrar-se a aquesta Europa en gestació que si prou sabem com ha començat ningú no en pot preveure el seu final? Problemes econòmics que d'haver trobat la solució amb el règim franquista no haurien provocat cap actitud de protesta contra ell sinó tot el contrari? Cert que l'economia és un dels elements bàsics de la vida

del país, però també n'hi ha d'altres essencials dels quals ni se'n parla o s'hi al·ludeix molt obscurament i encar.

Catalunya és, sens dubte, de totes les parts que componen l'Espanya actual, la més interessada a ressoldre el conflicte econòmic. Però tant com la solució d'aquest l'interessa altra cosa essencial com és el reconeixement de la pròpia personalitat nacional i el dret com a poble de disposar i determinar lliurement i per ell mateix el seu destí. D'això no en diu ni paraula la resolució de Munic. Es que no hi havia representants catalans? O de ser-hi han restat muts com peixos? A Munic han acordat la "necessitat d'institucions democràtiques, un acord amb la convenció europea i totes les seves conseqüències garantint un govern fundat sobre el consentiment dels ciutadans, la llibertat d'opinió, la supressió de la censura, llibertat sindical i dret a la vaga" etc., Tot plegat s'ha dit tantes vegades que ja resulta una mena de tòpic que en sí, no concreta altra cosa que el desig de que Franco se'n vagi. Per a substituir-lo amb què o amb quí? Mal s'ho callin, tots estem en el secret. Somnien i enyoren una monarquia que un cop establerta ja es veuria fins on arriba el seu liberalisme o el seu sentit democràtic.

Manifestacions d'aquesta mena tenen molt poca importància pels catalans car estem cansats de sentir-les de molt de temps ençà. Quelcom hi ha molt més interessant per a nosaltres i que copia íntegrament traduït:

" 3.- El reconeixement de la personalitat de diverses comunitats naturals " .

Aquest apartat pot voler dir quelcom i en realitat no diu res. Sembla que vulgui fer referència a les nacionalitats ibèriques que desitgin recobrar la seva personalitat. Si al·ludeix "discretament" a Catalunya, direm que aquesta no és sols una comunitat sinó quelcom més. Ocupada, oprimida, i subjecta a un sistema de colonització despòtica, és una Nació per la geografia, per la història, per l'economia, per la llengua i per la voluntat, avui dia amordaçada, dels seus fills. Si els de Munic haguessin parlat, no diré així, però expressant únicament i clarament l'adhesió al principi d'auto-determinació, la nostra actitud seria diferent. Se n'han guardat, perquè ni la senten ni la volen.

I és lògic. Els acords s'han pres per elements de dreta mal es diguin liberals o demòcrates. La faula de l'ase disfressat amb la pell de lleó, és vella i massa coneguda per a que enganyi a qualsevol. Im em pregunto? : Què hi feien a Munic els socialistes espanyols? Confesso que no m'entendreix ni gota l'espectacle del Sr. Llopis abraçant-se amb el Sr. Gil Robles. O és que la "fatalitat" condemna els socialistes quan fan política a fer la de les dretes?

Crec que Catalunya ha de fer tot quant pugui i més per acabar amb el règim actual a la península. Però no podem anar de bracet amb els qui per endavant no reconeixen la nostra personalitat i els nostres drets. Tinguem una mica de memòria i recordem-nos, entre altres coses, de la C.E.D.A., del qui fou el seu cap, del bienni negre i dels falangistes pedregats. És possible que hagin renunciat a les antigues posicions, però mai no han dit que deixin d'ésser unitaris. De més a més, en aquesta reunió de Munic, on eren els representants dels veritables partits d'esquerra, de les organitzacions socials, sindicals o nacionalistes? Tot quan és representatiu del poble, n'era absent. Per tant, fins ara la veritat és en els milers d'obrers fent la vaga i doblegant el franquisme. El pacte de Munic és la segona edició del "Pacte de París". Catalunya no hi té res a fer-hi. " - - - - -

Continuació.- Del " Programa de Formación Política". (FET i JONS) :

- P. Qué quiso decir con eso de "una vez más triunfó el genio de España " ?
R. "Que en la madrugada del 7 de Octubre los cañones emplazados frente a la Generalidad llamaron otra vez con su antigua voz conocida al alma profunda de España" y una vez triunfó España frente a la anti-España.
P. Qué era la Generalidad ?
Como el Cuartel General de los Rebeldes.

Pàg. 94 i 95 .

- P. Y la anti-España, qué es ?
R. La agrupación de todos aquellos que no creen en la suprema realidad de España.
P. Como terminó el Primer Consejo Nacional de la Falange ?
R. Con una manifestación jubilosa por las calles de Madrid al grito de "Cataluña se ha rendido para España", en la que iban ya nuestros camaradas con las camisas azules.
"Guerra Civil".

Pàg. 104.

- P. Quien nos ayudó a nosotros ?
R. Primeramente, Portugal, amiga de siempre y unida a España por un destino común.
P. Quien más ?
R. Italia y Alemania, que habian luchado como nosotros contra los fracasos del liberalismo y la democracia.
P. Qué son el liberalismo y la democracia ?
R. Los sistema políticos que están deshaciendo al mundo.

Pàg. 105.

- P. Quien más estuvo a nuestro favor ?
R. Los moros de Marruecos, que vinieron a luchar por España, como si fueran españoles.
"La División Azul "

Pàg. 117.

- P. Qué es la División Azul ?
R. Un hecho de armas que obedece a nuestro sentido en la Universal.
P. Puedes explicar eso ?
R. Sí, porque al salir al combate la División Azul no iba buscando ventajas materiales, ni siquiera conquistas para España, sino únicamente la defensa de la Cristiandad.
"Doctrina y Moral".

Pàg. 123.

- P. Qué quiere decir perder la concienciencia de su destino histórico ?
R. Olvidar que España, desde 1648 que perdió Holanda, hasta 1898, que perdió Cuba y Filipinas, fué derrotada sucesivamente por naciones más fuertes que ella y entonces los españoles creyeron que su misión en el mundo habia terminado,
P. Qué consecuencia trajo esto ?
R. La pérdida del Imperio Español.
P. Y qué mas ?
R. Las roturas de la Unidad territorial, con los separatismos de Cataluña y Vascongadas.

Pag. 124.

Continuarà. -